

ÉLŐ SZIGET

Időszakos plébániai értesítő

Esztergom - Városi
Plébánia

2022. május

XV/5. szám

Húsvéti időben, húsvéti hittel, új lendülettel feszülünk neki a ránk váró feladatainknak. Mert feladatok mindig vannak, mind egyéni életünkben, mind a közösségeink építésében.

Persze (sajnos), nem mindenki „veszi az adást”... Ha magunk körül pörgünk, ha magamat helyezem a középpontba, talán észre sem veszem, mennyi jó dolog is történik – a tagadhatatlan sok negatívum mellett. A hibákat könnyen észrevesszük. Nyissuk rá a szemünket a szépségre, jóságra is, ne csak a „hasznosságra”. Álljunk bátran a minket „megtaláló” feladatok elé!

Magam ebben próbálok újra nekilendülni...

Ny. L.

Kedves Testvérek!

Húsvétvasárnap Mária Magdolna még a hajnali sötétség idején ment ki Jézus sírjához. Miután üresnek találta futott az apostolokhoz, akik közül Péter és János megbizonyosodott arról, hogy a hír igaz. Jézus sírja valóban üres. Az első húsvéti „esemény” tehát egy látható jel volt: az üres sír. Olyan élmény ez, ami először zavart okoz a tanítványok lelkében, de ugyanakkor keresésre és kutatásra is ösztönzi őket. Az üres sír olyan jel, ami hitet követel. Fantasztikus ez az isteni pedagógia: a tanítványoknak is meg kell tapasztalniuk ezt a hitet, hiszen utána nekik kell majd megerősíteni a testvéreket.

Nekünk, mai keresztényeknek még inkább fontosak a jelek, hiszen az apostolok az üres sír mellett találkozhattak is a feltámadt Krisztussal. Jelek nélkül nem élhetünk a mindennapok világában sem, hiszen a jelek azért vannak, hogy közöljenek velünk valamit (gondoljunk csak az utcai jelzésekre). A keresztény élet is tele van hitre ébresztő jelekkel. A szentségek jele (különösen a kenyér és a bor), az egyház jele, a szeretet cselekedeteinek jelei.

A jelek megértéséhez azonban érzék is kell. Észre kell vennünk, hol és hogyan akar szólni hozzánk az Isten. Különösen is oda kell figyelniük életünk nehéz pillanataiban, szenvedéseiben. A jelek mögött ugyanis Jézus Krisztus van, aki él. Keresztény életünk egészében véve húsvéti jel a világ számára. Krisztust jelzi, aki nem halt meg örökre, hanem feltámadt, és mi általa élünk. Az Ő nyomdokaiba lépve járunk a megváltás és a szeretet útján. Ámen.

László atya

Képviselő testületünk első összejövetele

A plébániaegyesítés még tavaly augusztusban megtörtént a Bíboros atya döntése alapján. Az adminisztrációs ügyek nagyjából megoldódtak, de az új testület „felállása” csak most valósult meg. Szintén a Bíboros atya javaslata alapján a két testületből, (kiegészítve néhány új taggal) új választások mellőzésével a korábbi tagok folytatják a szolgálatot. Így a felterjesztett 23 tagot újabb 5 évre kinevezte főpásztorunk. Ebből közben ketten lemondtak, így az április 27-i templomszentelési évforduló szentmiséjén 21-en tettünk fogadalmat.

A szentmise után rövid testületi ülést tartottunk, ahol a legfontosabb teendőket el kellett végezni: megválasztani a tisztségviselőket és megbeszélni a közeljövő feladatait.

Nyílt szavazással a következő személyeket választottuk meg – a két korábbi közösség/templom/plébánia működését is figyelembe véve:

Jegyző: Németh Tünde

Templom/plébánia gondnokai:

Lesták Zoltán diakónus (Szent Péter és Pál)

Gál Gyula (Szent Anna)

Jegyzőkönyv hitelesítők (a plébános, az alelnök(ök), és a jegyző mellett még két hitelesítőre is szükség van):

Penyigei-Manczúr László (Szent Péter és Pál)

Ízing Mihály (Szent Anna)

Alelnökök: titkos szavazással választottuk őket. László atya úgy látta jónak, hogy a két közösség „egybeolvadása” hosszabb időt vesz majd igénybe, ezért a két korábbi alelnök személyét javasolta. (Ekkor a plébános, a káplán, és a diakónus nem szavazhatott.) A választás eredménye:

Hengáné Gogola Gabriella (Szent Péter és Pál)

Nyitrai László (Szent Anna)

A különböző munkacsoportok megválasztása/kijelölése a következő ülésünk feladata lesz.

Mint közeli feladat, szoba került az úrnapi közös körmenetünk megszervezése. Hívek javaslata alapján a tervünk: 9 órakor ünnepi szentmise a Szent Annában, utána indul a körmenet, de csak részben a korábbi útvonalon. Az Árok utcából a belvárosi templomot céloznánk meg, a negyedik „sátor” már a belvárosi templomkertben lenne, a zárás pedig a templomban.

Ott pedig 10.30-kor kezdődne az úrnapi, ünnepi szentmise. Előre kérjük a belvárosi testvéreket, hogy jöjjenek 9.45-re a Kerektemplom elé, onnan indul majd a körmenet.

Mindkét templomban szándékozunk virágzónyezetet is készíteni. És nagyszerű lenne, ha mindkét templom elsőáldozói együtt haladnának a menetben az oltáriszentség előtt!

A megválasztott tisztségviselők elfogadták a szolgálatot, László atya megköszönte az eddigieket is, gratulált mindenkinek. Az ülés végén – a közös vacsora előtt – még buzdított és kért bennünket: hogy bármilyen kritikát, észrevételt, javaslatot hallunk a hívek köréből, azt mindig továbbítsuk neki, képviseljük a híveket a plébános felé és fordítva is.

Mindenki segítsége, támogatása számít a plébánia életében. Zárásként hangsúlyozza, hogy felelősek vagyunk egyházközségünkért, a fogadalomtételkor megígértük, hogy segítjük, imádkozunk érte. Kéri, hogy érezzük magunkénak az egyházközséget, és tegyünk meg érte mindent, ami rajtunk múlik.

Magam részéről mindenkinek megköszöntem/megköszönöm a bizalmat, és az eddigi segítséget. Kértem/kérem, hogy bátran legyünk kezdeményezők, vállaljuk fel az ügyeket és támogassuk a munkát, egyházközségünk szolgálatát, keresztény közösségünk építését.

Nyitrai László

Esztergomi Passió

Ma – hogy írom beszámolómat – május 8-a, vasárnap van.

A reggeli miséről kijövet azzal állított meg egy hölgy, hogy eddig nem találkoztunk, de el kell, hogy mondja, hogy mennyire tetszett neki a Virágvasárnapon bemutatott Esztergomi Passió. Igaz, kissé szokatlan volt a számára, mert így még nem látott ilyet, de nagyon felemelő volt végigkísérni Jézust az úton. Még jó, hogy tudok megfelelően reagálni mindenre, hivatásomból kifolyóan, s így meg tudtam köszönni a dicsérő szavakat.

Mert mikor is mutattuk be a Mi Passiónkát? Virágvasárnapon, azaz április 10-én. Egy hónapja! S az emberekben meg mindig elevenen él!

Jó, hogy sok helyre eljut a híre, ez a mai „elektronikus” világban természetesnek számít. Elég, ha csak a Pofakönyvet

említem, mint közösségi média-alapot. Mindez azonban hiába lenne, ha mi, esztergomiak, nem csináljuk meg.

Hogy honnan az ötlet? Pécsről ered, legalábbis az első lökés. Érdekes módon, abban az évben, amikor Esztergomba költöttünk át, felkért Udvardy püspök úr arra, hogy rendezzem meg a már hagyományos Ifjúsági Passiót. Így Esztergomban dolgoztam, jártam a teológiára és „szaladgáltam” Pécsre, hogy rendezzek...

Aztán majdnem feledésbe merült az egész, hiszen ez is „csak egy munka” volt. Majdnem...

Am az Úr másként dolgozik. A cselekmények (melyek előre mutatnak) mintegy bűvópatakként sorjáznak, hol felvilágnak, hol eltűnnek. Ezzel is így volt.

Színész vagyok, s mit tud egy színész csinálni? Továbbadja tudását és hivatását „gyümölcsseit”, különben neki magának sem lenne sok értelme. Így alapítottam meg a Kaméleon színi Stúdiót, majd a Kaméleon Színházat. Haladtunk, tettük a dolgunkat.

Közben fel-felillant a szabadtéri passiójáték ötlete. Hiszen Pécs mellett már Szegeden, majd több kisebb településen is megvalósították. És pont Esztergomban, a volt (és örök) királyvárosban, amely az ország lelkiségének ezer éves központja, pont itt – **nincs?**

Addig-addig, (már nem is tudom, hogyan, mikor és kinek a társaságában) végre kiböktem, hogy ezt pótolni kell(ene). Csináljuk meg az Esztergomi Passiót!

2020 Virágvasárnapjára képzeltük el, de eleinte nem akaródzott menni a dolog. Majd megjelent (és azóta is velünk van) egy új „játzópajtásunk”, mely emberpróbáló játékot hozott mindnyájunk számára – a vírus. Most, utólag átgondolva, azt hiszem, hogy Isten korainak tartotta a cselekedetet. Előtte még szükségünk volt (minden embernek – nekem is) egy komoly leckére összetartásból, emberségből. Hát, ezt a leckét megkaptuk, s talán mindenki megfelelően okult belőle.

Aztán túljutottunk ezen is, a megkorlátásokat feloldották, s ismét lehetett az Esztergomi Passióval foglalkozni. Eleinte nagyon féltem. Mi lesz, hogyan reagálnak majd a felhívásomra? Pont most, egy pandémia vége felé, amikor azt tanultuk mindannyian, hogy zárkózzunk el? S hogyan vélekednek majd azok, akiket annak idején hívtam, és a vírus jöttével nem értesítettem őket az elmaradásról? És egyáltalán! Ki vagyok én, hogy csak úgy jöjjenek, azért, mert én hívom őket?

Pedig mekkorát tévedtem! Hiszen nem én hívtam az embereket, én csupán a szócsó voltam. Aki hívta a résztvevőket, az maga volt az Atya. Ó, én kishitű! Hisz' az én szavam, a tempolmi hirdetések, plakátok, szórólapok, újsághirdetés, a világháló használat – mindez csak eszköz az Úr kezében, s az ő szava eljut mindenkihez, akit meg szándékozik hívni, „ha kell, a kövek kiáltanak” majd.

A közel nyolcvan (de lehet, hogy több) résztvevő között az egyedüli hivatásos színész én voltam. Mindenki más „civil” esztergomi, vagy Esztergom környéki településről való (Dorog, Tokodaltáró, Keszölc, Tát). S mind ugyanúgy érezte az elkötelezettséget a megvalósítás iránt. (Emlékszem, a résztvevők neveit nézegetve egy-két meghívott megjegyezte, hogy „Jé, ő is játszik? Őt biztosan nehéz lehetett beszervezni!”) Milyen téves elképzelés! Akihez az Isten szava elér, az nem tévovázik. Mindenki „önként és dalolva” jött, s égett a vágytól, hogy létrehozzuk ezt, az Úrnak kedves eseményt.

Hiszem, hogy az elsődleges lépés, a megvalósítás után könnyen kerül majd sor a többire is. Mégpedig arra, hogy az Esztergomi Passió hagyománnyá váljon. Egyrészt, ezért kell ezt minden évben nekünk megvalósítanunk. Másrészt, már az első alkalom is felillantotta ennek a képét, lehetőségét, hiszen egy-két tíz-tizenkét éves gyerek is maga akart jönni, és csinálta a maga kis szerepét, úgy, ahogy kell.

S mennyei Atyánk is hozzájárult. A szombati főpróba hideg, nyirkos, szeles, ronda időben folyt. De másnap! Kisütött a nap, langymeleg volt a délutáni előadáson, mindenki teljesen élvezhette a Passiót.

Hálás szívvel köszönöm minden résztvevőnek, minden támogatónak a részvételt, segítséget. Szép, értékes dolgot hoztunk létre, nélkülöttek nem tudtuk volna megtenni az Esztergomi Passió létében az első lépést.

S hogy válaszoljak szereplőtársaim kérdésére: Mikor játszunk legközelebb? Jövőre. Aztán a következő évben, aztán megint, és újra... a világ végezetéig, míg csak Isten rajtunk tartja áldást hozó kezét.

Arcson Rafael

Az **állóképes keresztút** minden évben megtartott esemény, de az utóbbi pár évben, sajnos nem volt lehetséges a járványhelyzet miatt. Így mi voltunk azok, akik újra folytathatták ezt a szép hagyományt. Az Egyházunk számára az egyik legfontosabb megemlékezést jelenítettük meg, így nem kevés előkészülete igényelt. Igaz, hogy néhány próba hosszúra sikerült, de a végeredményt átélve, - megérte!

Az elején egy kicsit izgultunk, mert tudtuk, hogy sokan fogják nézni, és ez egy fontos esemény. A régi kornak megfelelően voltunk felöltözve, amitől még inkább bele tudtunk helyezkedni a szerepünkbe, és nagyobb átéléssel adtuk elő a keresztút képeit. Néhány szerepet volt diákok játszottak. Ebből is látni lehetett, hogy mennyire összetartó közösség vagyunk.

Veronika: Megtisztelőnek tartottam, hogy enyém lehetett a szerep. Az elején én is nagyon izgultam, mert féltem, hogy el fogom rontani, de szerencsére minden úgy sikerült, ahogyan elterveztem.

Asszony: Igaz, hogy kis szerepet játszottam, de szerintem azért is volt olyan fontos, mert a síró asszonyok a még ma is élő Jézus hű követőit jelképezték.

Mária: Örülök, hogy én lehettem Mária, szerintem ez egy fontos szerep. El sem tudom képzelni, hogy mekkora fájdalmat élhetett át az az Anya, aki látta, ahogyan Fia sok szenvedés közt hal meg. Így nehéz volt azonosulni a szereppel, de mindent megtettem, amit tudtam. Reméljük, hogy akik majd jövőre szerepelnek, azok is ennyire komolyan fogják venni, és ezáltal részesei lehetnek egy szép és mély élménynek.

Hanna, Mira, Lara

Kedves meghívásnak tettünk eleget e hónap második szombatján, Anyák napja alkalmából. Az első osztályos gyerekek Batori Bernadett tanítónő felkészítésével kedves kis műsort adtak. Felköszöntötték az édesanyákat, nagymamákat és **nyugdíjas közösségünket**. A műsorban versek, énekek, imák, köszöntések hangzottak el. Különösen aranyos volt a csengettyűszóval eljátszott ének. Mindezekkel Égi Édesanyánkat is felköszöntötték.

A gyerekeknek csokival és süteményekkel kedveskedtünk. Ők is megajándékoztak minket piros szívvel és szentképpel. A tanítónőnek virággal köszöntük meg ezt a meghatározó és kedves ünnepeket. A végén Nyugdíjas közösségünk átment a plébániára egy közös beszélgetésre. Hálásan köszönjük ezt a szép délutánt! *Nyugdíjas Közösség*

Mi Házunk

A marista testvérek fenntartásában lévő Mi Házunk fennállásának 20. évfordulója alkalmából április 19-én, kedden 9 órakor ünnepi szentmisén vettünk részt templomunkban, melyet Székely János püspök atya mutatott be.

Sokan ismerik az intézményt, de lehet, hogy néhány olvasónk felkapta a fejét arra, kik azok a maristák, és mit csinálnak húsz éve a Töltés utcában lévő házukban? Megérdemlik, hogy pár gondolattal bemutassam őket.

A Mi Házunk közösségi ház, amely a Töltés utcai volt cigánytelep mellett működik. Szerencsére a cigánytelepet több

évtized után sikerült felszámolni! A ház maradt, mely a spanyol szerzetesrend tulajdonát képezi, és 2002 óta működik. Szerzetesek és laikusok dolgoznak együtt a halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek és rászoruló családok érdekében. Az intézményt a Határtalan Szív Alapítvány működteti.

A Mi Házunk munkáját **a többet és jobbat akarás jellemzi**. Segítség nélkül, a kezüket megfogó szakemberek nélkül ezek a családok képtelenek lennének boldogulni.

Karítászunk 2010 óta aktívan részt vett a Mi Házunk életében, 2012-ben már velük ünnepeltük fennállásuk 10. évfordulóját. Pau testvér kérésére csoportunkból 5 fő vállalta, hogy tanítási időszakban rendszeresen uzsonnát készít a gyerekeknek, amit nyolc évig tettünk. Részt vettünk Székely János atya itt tartott bibliaóráin is, melyek végén süteménnyel vendégtük meg a résztvevőket.

A közösségi ház diákjaival és katalán önkéntesekkel kétszer takarítottunk a temető feletti kálvárián. A Keresztény Múzeum tárlatlátogatással segítette a cigány családok ünnepre hangolódását: karácsony előtt megnézték a csodás képeket. Munkálkodásunkkal, segítségünkkel közelebb kerültünk ehhez a közösséghez, magunkénak érezzük mi is a házat.

A 20 éves évfordulóhoz szeretettel gratulálunk! Köszönet mindenért, amit a cigány gyerekek érdekében tesznek! Kívánjuk, hogy az elért szép eredmények kísérik tovább a ház „felnőtté” válását, a gyerekek szemének mosolygása adjon erőt és hitet a továbbiakhoz!

Recska Valéria

Seniorok... Az Ördöglovas kastélya

A Gerecse keleti lábánál fekvő Bajna lakói méltán büszkék gróf Sándor Móric hagyatékára. A hosszú ideig Csipkerózsika álmát alvó kastély, mára kívül- belül megújulva, interaktív kiállítással várja vendégeit. Senior imaklubunk csoportosan, idegenvezetéssel látogatta meg a Sándor-Metternich-kastélyt, március 24-én 10 órától. A járványhelyzet óta ez volt az első közös „kirándulásunk”.

Míg várakoztunk az indulásra, 3-4 fős csoportokban beszélgettünk, természetesen az eltelt pandémiás időszak is szóba került. Majd beültünk a klubtársaink autóiba és 10 óra előtt megérkeztünk a napsütésben ragyogó fehér kastélyhoz.

A pénztárnál találkoztunk tárlatvezetőnkkel, aki 50 perc alatt igyekezett bemutatni a főépületet. Megismertük a kastély történetét és leghíresebb, egyben utolsó férfi örökösének viharos életét. Ő nem más, mint a híres „Ördöglovas”, Sándor Móric, aki soha nem ivott, és rendkívül művelt, nyelveket beszélő, zeneszerető nemesember, sportember és kiváló gazda hírében állt. Egy angliai esemény után kapta az ördöglovas nevet.

A Wikipédia szerint: „Fogadott az angolokkal, hogy képes betörni egy addig teljesen kezelhetetlen lovat. A fogadást megnyerte, és ráadásnak egy lóversenyt is, a már betört lóval. Ezt látván a ló gazdája csak ennyit mondott: „*Ez nem egy ember, ez egy ördög*”. 1835-ben feleségül vette Metternich kancellár lányát, Leontine Adelheid hercegnőt, a menyasszony tiszteletére átépíttette a bajnai kastélyt Hild József tervei szerint. Mindezeket a földszinti kápolnában tudtuk meg.

Az emeletre felvezető lépcsősor ütött-kopottsága emlékeztetett arra bennünket, hogy Sándor Móric itt is szívesen „járt” lóval. Ahogy felemeltük tekintetünket a lépcsőház falára, az Ördöglovast láttuk, prűszkölő, ágaskodó lovát megülve. A kép súlyosan megsérült a háborúban: 21 golyó ütötte nyom szaggatta szét Sándor Móric arcát. 50 év után a restaurátorok munkájának eredményeként kerülhetett vissza eredeti helyére és formájában. A felső termék szépsége lenyűgözött bennünket. Ízelítőt kaptunk arról, hogy milyen pompában élhetett a grófi család. Tárlatvezetőnk több anekdotát is elmondott az Ördöglovasról. Az elhelyezett relikviák korhűek voltak, lehetővé tették, hogy megérezzük a kastély különleges értékét.

Tárlatvezetőnk megköszönte figyelmünket, mi pedig egy közösen elmondott ír áldással búcsúztunk tőle. Együtt mentünk ki a díszudvarra, ahonnan a délkeleti mellékszárny, narancsház, pálmaház és az egykori cselédudvart láttuk. Itt közös programunk véget ért, mert közülünk többen külön szeretnék volna folytatni a kastélylátogatást. Voltak, akik az egykori díszes keretet szemlélték meg, voltak, akik a Paulina kávézóban pihentek meg. Erzsike férje vezette azt az autót, amelyben Ági és én ültünk. Mi hazafelé megálltunk Péli-földszentkeresztben. Megtekintettük híres kápolnáját, a Szent Kereszt tiszteletének búcsújáró helyét.

Pazsiczy Mariann

Tavaszi kirándulásunk

Ragyogó napsütésben indultunk a festői szépségű Zebegegybe **Senior imaklubunk** tagjaival. Először a Szőnyi István emlékmúzeumot kerestük fel. A XX. századi magyar festészet kiemelkedő alakjának egykori lakóházában és műtermében életművét és életútját bemutató kiállítást egy kedves idegenvezető hölgy segítségével csodáltuk meg. Szőnyi 1924-től élt és alkotott Zebegegyben. Nagyon megszerette a falut, képeinek témái az itt élő emberekről, állatokról, a varázsos szépségű tájról, s nem utolsósorban családjának tagjairól szólnak. A mester minden alkotói korszakából látható egy-egy jelentős festmény, olyan remekművek, mint a Kerti pad, a Reggel, az Este Zebegegyben.

2013-ban bővült a múzeum a Szőnyi Zsuzsa emlékszóballal. Ebben a festő lányának, Zsuzsának és férjének, Triznya Mátyásnak állítanak emléket, akik életük nagy részét hazájuktól távol, Olaszországban élték le. A házaspár életútját festmények, fényképek és személyes tárgyak idézik fel. Megtudtuk azt is, hogy olaszországi otthonuk, a híres Triznya kocsmá, a magyar művészek kedvelt találkozóhelye volt.

Ezután a múzeum teraszán, ami Szőnyi család és barátai kedvenc pihenőhelye volt, mi is megpihentünk. Asztalra szervíroztuk a diós és mákos óriás kifliket, a kávé, ami nagyon jól esett.

Felfrissülve mentünk a Havas Boldogasszony templomba, ahol már várt ránk az egyházközség egyik tagja, aki bemutatta a gyönyörű, szecessziós templomot. Kós Károlynak ez az első és egyetlen katolikus temploma, melyet ő tervezett, a berendezés, az oltár, a keresztlőkút is az ő munkái. Körbesétáltuk a templomot, megnéztük a festményeket, szobrokat, majd imádkoztunk, énekeltünk, befejezőként a Boldogasszony anyánkat.

Sétánk következő helyszíne a Trianon-emlékmű volt a Kálváriahegyen. Ide kissé lassan bandukoltunk a magasság miatt, de a kövel kirakott út, s a kapaszkodó segített minket fölfelé. 1930-as években Zebegegy közössége Maróti Géza építészt bízta meg a munkálatokkal: emlékeztetni az I. világháború utáni trianoni békediktátumra, emléket állítani, az I. világháborúban elhunyt zebegegyi hősi halottaknak és az Országzászlónak.

Kissé fáradtan, de annál nagyobb lelkesedéssel és örömmel sétáltunk le a kocsikhoz. Élmény volt a jóra és szépre sikerült kirándulás, köszönjük! A Jó Isten áldja meg a szervezők munkáját a továbbiakban is.

Vodicska Ferenčné

Senior imaklubunk májusi összejövetelére László atyát hívtuk meg. „Házi feladatot” is adtunk számára, mégpedig egy csokor kérdést állítottunk össze hitéletünkkel, teológiai/vallási ismereteink hiányaival kapcsolatban. Úgy gondolom, ez az este nagyon hasznos volt a csapatunk számára! Több téma kifejtése is „aha” élményt adott. Krisztus útján nincs megállás a fejlődésben, esetleg megrekedés – langyosság, érdektelenség esetén. Csoportunk szeretne a nem „vasárnapi keresztények” kategóriájába tartozni, erre biztatunk minden kedves Testvérünket!

Seniorok

Kápolnánk – alapítványunk

A háború miatti bizonytalanság, az áremelkedések megakasztották a Kálvária kápolna felújításának ügyét...

Főegyházmegyében sok futó projekt van, aminek a betervezett költsége messze nem elég a felújítások befejezésére. Így van ez a Szent István kápolnával is városunkban, több tízmillió hiányzik a befejezéshez.

Ebből a szempontból érthető is, hogy újabb ügyek nem kapnak sem elvi, sem anyagi támogatást a Főegyházmegyétől. Jelen helyzetben végképp esélytelen a Jó Pásztor kápolna felújításának a folytatása... Hogy mit tehetünk, egyelőre nem tudom.

Biztató jel, hogy lapzártakor jött a kérés, hogy építés/statikus bejárás lesz a Kálvária kápolnánál, talán ott elindulhat valami! Bizakodom, hogy a következő számban jó hírekről is beszámolhatok majd.

Lassan haladok az alapítványunk dokumentumainak átnézésével, néhány gondolatot és eddigi ismereteimet megosztom kedves Olvasóinkkal. Ahogy ásom bele magam a dokumentumok átnézésébe, csak erősödik bennem, hogy Gábor atya csak nagyon keveset tudhat a felújítás dolgaiba, leginkább csak azokat, akiknek valami konkrét feladata is volt.

A hívek nagyon keveset tudhattak a folyó ügyekről. A két érintett kápolnát és stációk szerpentinjét egy egységként szeretne volna kezelni, fokozatosan felújítani. Ennek érdekében tette lépéseit. Néhány újabb „csomópont” Gábor atya küzdelmeiről:

- 2017 májusában kérte Bíboros atyát, hogy a Kálvária kápolnát adományozza a Belvárosi Plébániának. Erre nemleges választ kapott. *(Ahogy többször említettem, - a dologról nem tudván, én is kiderítettem, hogy az érintett ingatlanok különböző tulajdonban vannak.)*

- Kísérletet tett a zavaros ingatlanügy rendezésére, a Városlal lebonyolítandó telekcsereére (2018. április). A Jó Pásztor kápolna és a szerpentin területének egy részét közútként használják az ott lakók. A telekcserehez a Főegyházmegye elvi engedélyét meg is kapta, csak valahol ez a dolog is elakadt. *Mindenképpen meg kell majd oldanunk, hogy tiszta jogi helyzetet teremtsünk, megszüntessük az „elbirtoklás” tényét.*

- 2019 októberében a Főegyházmegyei Vagyonkezelőnek újból vázolta elképzeléseit, kéréseit a felújítással, telekcsereével, stációk felújítását is beleértve, valamint újabb próbát tett a Kálvária kápolna elkérésére. Közben már folyt a Jó Pásztor kápolna tetőzetének a felújítása, amit azután a járvány megakasztott, mert a támogatások megszűntek.

- A járvány kitörésével megszűnt a Jó Pásztor kápolna felújítási folyamata, a tető átépítésének a befejezéséhez már nem volt elegendő forrás, így Gábor atya tagi kölcsön jogcímén 2020 áprilisában mintegy 3 millió forinttal „beszállt”, hogy az utolsó számlát ki tudja fizetni.

Megjegyzés: elég rossz fázisban történt a munka abbahagyása, az új tetőről a falakra érkezett a csapadékvíz, amin a februári „akciómmal”, a vízköpi csövek felrakásával valamit javítottunk. Tudtommal ezt a kölcsönt Hernádi Zsolt úr megtérítette Harmai Gábor atyának, tehát ennek a visszafizetése nem alapítványunkat terheli.

- Az alapítvány pénzügyeit a Duna Takarékszövetkezet fiókja kezeli. *Május 17-én jutottunk odáig, hogy a felállt új kuratórium átvette itt is az előző helyét. Jelen állás szerint 822.056,- forint az alapítvány tőkéje.*

Folytatom a dokumentum tár tanulmányozását, a szükséges folyamatok megérését, és valami koncepció kialakítását az alapítvány jövőjével, lehetőségeivel kapcsolatban. Próbálom felderíteni a lehetőségeinket a Város fele.

Közben a felmerült adminisztrációs kötelezettségeknek is eleget kell tenni, amiben fő segítségünk Horváth Katalin, a

Mindszenty iskola gazdasági vezetője. Neki a szükséges végzettsége és alapítványi ügyekben kellő tapasztalata is megvan. Ez a terület teljesen ismeretlen számomra...

Talán már a következő számunkban alapítványunk támogatási lehetőségeiről is írhatok majd... *Nyitrai László*

Röviden...

- Szent Flórián ünnepe kapcsán – idén még a járványhelyzet miatti kellő előre tervezés híján – újra meghívtuk és köszöntöttük a tűzoltókat, mentősöket, rendőröket, katasztrófavédelméseket. szentmisében és a mindszentys gyerekek kis műsorával, majd agapéval köszöntük meg a szolgálatukat. Rozália kápolnánk mellett van e népszerű szentünk szobra, névnapján pedig ott tartottunk hálaadó szentmisét.
- Május 15-én volt az elsőáldozás a Kerektemplomban, 45-en találkozhattak ilyen formában is Jézussal. A belvárosban május 22-én lesz, itt 31-en lesznek elsőáldozók. Sajnos, a béralkalmazásra készülő fiatalok száma mindössze 11 fiatal... Sokat elárul ez családjaink hitéletéről. Imádkozunk fiataljainkért, keresztény és magyar jövőnkért!
- Közelgő ünnepeinkre készülődve kérjük a Testvéreket, hogy aktuális hirdetéseinket figyeljék, sok dolog összejött, szervezzük/tervezzük ezeket: Pünkösöd és Szent Orbán búcsú, Úrnapja, Jézus szíve ünnepe, Szent Péter és Pál búcsú.
- Továbbra is hívjuk és várjuk híveinket az elsőszombati (jún. 4. 17 óra Szent Anna) Mária tiszteleti imádságunkra, és az elsővasárnapi keresztutunkra, a kálváriára (jún. 5. 15 óra).

*Néked ajánljuk, Szűzanyánk,
A legszebb hónap alkonyát.
Ezer nép híven zengi ma:
Ó, üdvözlégy Mária!*

Anyakönyvi adatok

Kereszteltek:

Lakatos Melissza Melani	Hegedüs Áron
Hegedüs Ábel István	Hegedüs Ádám
Hegedüs Fanni Anna	Agárdi István
Szűcs Tibor	Brinkusz Jázmin Rozália
Tóth Simon Brúnó	Erős Botond Marcell

Elhunytak:

Várent István	71 éves
Szövértfy Ferenc Józsefné, Herczog Mária	91 éves
Makhándi Jánosné, Kovács Ilona	80 éves
Farkas László	60 éves
Dr. Jung Károly	77 éves
Nagy János	85 éves
Kiss Istvánné, Kimpán Julianna	98 éves
Nagy Gáspárné, Bertók Katalin	84 éves
Diczei Ferencné, Janoschek Katalin	90 éves

<i>Felelős kiadó:</i>	Pokriya László plébános
<i>Felelős szerkesztő:</i>	Nyitrai László testületi alelnök
<i>Tördelő szerkesztő:</i>	Németh Tünde
<i>Postacím:</i>	2500 Esztergom, Rudnay tér 9. Tel.: 33/312-291
<i>Bankszámlaszám:</i>	12001008 – 01779574 – 00100001
<i>Honlapcím:</i>	www.szentanna.extra.hu
<i>E-mail:</i>	szentanna@szentanna.extra.hu
<i>A kiadást támogatta:</i>	Somfainé Bernike, Dr. Bátorfi Dénesné
<i>Sokszorosítás:</i>	Spori Print Vincze Nyomda